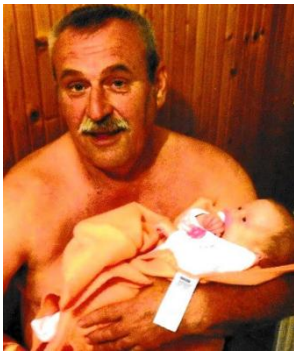

A szuperhős, akinek köpenye szőlőlevélből van

Az én nagypapámat Csoma Lászlónak hívják. Tarcalon él, ugyanott, ahol én is, és már 67 éves. Kilenc unokája van, igazi „unokahadsereg”, de én mindig érzem, hogy velem valahogy különleges a kapcsolata. Nyugdíjas éveit tölti, de a szőlőjében és a kertben minden nap dolgozik. Nővényorvos – vagyis ő a növények doktora. Gyógyítja a szőlőt, az almát, a diófát, és közben mindenki tanácsért fordul hozzá a faluban. De én sokszor elképzelem, hogy ő nem csak a növények orvosa. A képzeletemben nagypapám titokban szuperhős. Csak az ő köpenye nem piros, hanem szőlőlevélből van, és nem páncélt visel, hanem földillatú kabátot. Az ereje nem másból fakad, mint az öleléséből.

Miért gondolom ezt? Mert amikor megszülettem, nagyon korán, a 29. héten, apróska babaként, a szüleim és nagyszüleim szíve tele volt félelemmel. Nem emlékszem rá, de tudom, hogy nagy harcot kellett vívnom. Azt hiszem, nagypapám ölelése adott erőt, hogy erős nagylány lehessen. Amikor végre hazahozhattak a kórházból, délutánonként a mellkasán aludtam el, hallgattam a szívverését, ami szerintem minden varázsigénél erősebb volt. Sokszor eljátszom a gondolattal: mi lenne, ha a nagypapám ölelésének gyógyító ereje nemcsak nekem segített volna, hanem minden kisbabának? Ha ő lehetne a „Koraszülöttek Védelmezője”, aki minden apró életet átölel, és a szeretetével egészségessé varázsolja? Elképzelem, ahogy a világ minden sarkából hozzá hozzák a törékeny kisbabákat, ő pedig egyenként a szívére fekteti őket, és mindegyikük mosolyogva, erővel telve ébred fel.

Ez azért is fontos nekem, mert a családukban történt egy nagy szomorúság. Az én kis unokatestvérem, Flórácska oxigénhiánnyal született, és maradandó agykárosodást szenvedett. Ő a mi angyalkánk, aki sosem gyógyulhat meg. Ilyenkor mindig arra gondolok: ha nagypapám szuperhős lehetne, Flórácska is egészséges, boldog kislány lenne. Néha elgondolkozom azon is, hogy vajon miért nincsen köpenye vagy maszkja a nagypapámnak. De aztán rájövök, hogy nincs is szüksége rá. Az ő fegyvere a figyelem, az önzetlenség, a bölcsesség, a szőlőhegyeken és kerteken átsugárzó szeretete. Ő az, aki mindig mindenkin segít, akihez mindig fordulhatunk, és aki mosolyával úgy tudja elűzni a félelmet, ahogyan más hősök karddal vagy varázspálcával küzdenek.

Én koraszülöttként jöttem a világra, de most erős, vidám 12 éves lány vagyok. Tudom, hogy ehhez nemcsak orvosok, inkubátorok és gyógyszerek kellettek, hanem a nagypapám szuperereje is. Ő tanította meg nekem, hogy a szeretet tényleg gyógyít.

És talán egyszer majd, ha nagy leszek, én is tudok egy kicsit olyan „szuperhős” lenni, mint ő – aki nem köpenyt hord, hanem szeretetet.